

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23CoCsp/50/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2618202139
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 07. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bundzelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2618202139.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľubica Bundzelová a sudcov: JUDr. Daša Kontríková a JUDr. Peter Duman v spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a. s., Žilina, Hodžova 11, IČO: 31 575 951, proti žalovanej: X. T., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Q. - X., C. XXX/X, zastúpená: JUDr. Peter Vachan, advokát so sídlom AK Pavla Mudroňa 1191/5, Žilina, o zaplatenie sumy 3.161,17 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Senica č. k. 9Csp/66/2018-174 zo dňa 23. septembra 2020 v spojení s opravným uznesením pod č. k. 9Csp 66/2018-182 zo dňa 25. septembra 2020 nad priznanú sumu vo výške 2.021,32 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie sa v napadnutej časti m e n í tak, že žaloba nad priznanú sumu 2.021,32 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 2.021,32 eur od 26.7.2018 do zaplatenia sa z a m i e t a .

II. Žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov tohto (prvoinštančného i odvolacieho) konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom (v poradí druhým) súd prvej inštancie výrokom I. žalovanú zaviazal zaplatiť žalobcovi 3.161,17 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3.009,03 eur od 26.7.2018 do zaplatenia, to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom II. žalobcovi priznal proti žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % a výrokom III. žalobcovi priznal proti žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Opravným uznesením opravil výrok III. rozsudku a žalovanej priznal právo na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%, keď v danom prípade išlo o zrejmu nesprávnosť uvedenú v rozsudku.

2. Po právnej stránke súd odôvodnil rozhodnutie aplikáciou § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 1, 9, § 54 ods. 1, § 565, § 489, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ), § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), d), § 9 ods. 2 písm. g) Z. z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len ZoSÚ), § 497, § 502 ods. 1 prvá veta, § 503 ods. 1, 2 Obchodného zákonníka, § 3 nar. vlády č. 87/1995 Z. z., rozsudok vecne odôvodnil tým, že z vykonaného dokazovania a zisteného skutkového stavu veci vyvodil ten právny záver, že medzi žalobcom a žalovanou bola dňa 8.7.2016 platne uzavretá zmluva o úvere, pričom vzhľadom na charakter a postavenie zmluvných strán sa jedná o spotrebiteľský úver. Žalovanej bol poskytnutý úver vo výške 3.500 eur, ktorý mala splácať v pravidelných mesačných splátkach s konečnou splatnosťou úveru k 20.6.2024. Žalovaná uhradila celkovo len sumu 1.303,68 eur, z ktorej časť vo výške 490,97 eur bola započítaná na istinu, časť vo výške 781,63 eur na zmluvný úrok a časť vo výške 31,08 eur na poistné. Nakoľko ani po opakovanej výzve na úhradu omeškaných splátok a upozornení na možnosť vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru žalovaná dlžné splátky nedoplatila, pristúpil žalobca k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru, a to ku dňu 25.7.2018. Ku dňu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru predstavovala

dĺžná istina 3.009,03 eur, dĺžný zmluvný úrok 147,55 eur a dĺžný úrok z omeškania 1,63 eur, suma 2,96 eur predstavovala omeškané poplatky za poistenie schopnosti splácať úver. Po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru žalovaná nezaplatila žiadnu sumu. Žalovaná síce doložila súdu doklad na preukázanie tvrdenia ďalšej úhrady vo výške 250 eur, avšak z dokladu je zrejmé, že platobná operácia označená ako „platba istiny“ vo výške 250 eur zo dňa 25.2.2019 bola dňa 27.2.2019 stornovaná a suma 250 eur bola pripísaná späť na účet žalovanej. Pokiaľ ide o výšku RPMN, táto bola v zmluve uvedená správne. Celková výška úveru uvedená v zmluve v sume 3.500 eur bola žalovanej aj skutočne poskytnutá, poplatok za spracovanie úveru bol uhradený z účtu žalovanej. O sumu poplatku 175 eur nebola znížená suma poskytnutého úveru, preto námietka žalovanej o nesprávnosti RPMN a následnej bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru nie je opodstatnená. Zmluva obsahuje všetky predpoklady použité na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov, t.j. výšku úveru, dátum prvej splátky, dátum poslednej splátky, termín splatnosti splátky, úrokovú sadzbu, anuitnú splátku, poplatok za poskytnutie úveru, dátum zmluvy. V zmluve neabsentujú žiadne náležitosti požadované zákonom č. 129/2010 Z. z. Na základe uvedeného bolo opätovne rozhodnuté tak, ako je uvedené v prvom výroku tohto rozsudku.

3. O trovách konania rozhodol súd v súlade s § 255 ods. 1 CSP, v zmysle ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Nakoľko žalobca bol vo veci plne úspešný, súd mu priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v súlade s § 262 ods. 2 CSP samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté v súlade s § 396 ods. 1 a 3 CSP, v zmysle ktorého ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie. Ak odvolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci. Nakoľko žalovaná bola v rámci odvolacieho konania plne úspešná, súd jej priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v súlade s § 262 ods. 2 CSP samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

4. Proti rozsudku súdu prvej inštancie rozsahu rozdielu medzi istou poskytnutého úveru 3.325 eur a ňou vykonanými úhradami podala odvolanie žalovaná prostredníctvom právneho zástupcu z dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP. Uviedla, že za nesprávne právne posúdenie žalovaný považuje, že konajúci súd nevyhodnotil zmluvu o úvere za bezúročnú a bez poplatkov pre absenciu obligatórnych náležitostí v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. V zmysle § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch účinného ku dňu podpisu zmluvy: „Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať: „ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.“

5. Dôvodová správa k zákonu č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch k údaju o RPMN uvádza nasledovné: „Na posúdenie výhodnosti či nevýhodnosti dohodnutého spotrebiteľského úveru je dôležitým ukazovateľom „ročná percentuálna miera nákladov“ (ďalej len „RPMN“), ktorému sa venuje ustanovenie § 19, kde je stanovený spôsob jej výpočtu. RPMN sa sú celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom, vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky úveru. RPMN vyjadruje hodnotu všetkých záväzkov - čerpanie, platby a poplatky - budúcich alebo súčasných a dohodnutých medzi veriteľom a spotrebiteľom a počíta sa podľa matematického vzorca uvedeného v prílohe č. 2. Na základe takto stanoveného jednotného spôsobu výpočtu bude spotrebiteľovi umožnené porovnať „cenu“ rôznych spotrebiteľských úverov ponúkaných na trhu. Zásadný význam v ochrane spotrebiteľa v zmluvných vzťahoch má dostatočné množstvo informácií o podmienkach úveru, nákladoch a záväzkoch, ktoré z neho vyplývajú. Medzi podstatné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere patria napríklad: Ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere (veriteľ musí spotrebiteľa zreteľne informovať o výške ročnej percentuálnej miery nákladov a o celkových nákladoch spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom. Hodnoty týchto údajov musia byť vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy.“

6. Ústavný súd SR vo svojom rozhodnutí z 23. mája 2013, č. k. IV. ÚS 71/2013-36 uviedol, že k výkladu právnych predpisov a ich inštitútov nemožno pristupovať len z hľadiska textu zákona, a to ani v prípade, keď sa text môže javiť ako jednoznačný a určitý, ale predovšetkým podľa zmyslu a účelu zákona.

Zákonodarca vo vyššie uvedenej dôvodovej správe používa pojem výpočet RPMN a podľa názoru žalovaného pod pojmom predpoklady použité na výpočet RPMN, treba jednoznačne chápať veličiny dosadené do vzorca na výpočet RPMN, ktorý tvorí prílohu zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Slovnú formuláciu uvedenú v Informácii o ročnej percentuálnej miere nákladov (RPMN) zo dňa 23.07.2013 v znení: „Úver bol poskytnutý okamžite a v plnej výške, Dlžník bude plniť svoje povinnosti za podmienok a v lehotách uvedených v Úverovej zmluve. Dohodnutý typ a výška Úrokovej sadzby platí až do Konečnej splatnosti Úveru za predpokladu, že Dlžník počas celého obdobia trvania Úverového vzťahu spĺňa podmienky pre poskytnutie zľavy z Úrokovej sadzby uvedené vo zverejnení“ nemožno považovať za predpoklady použité na výpočet RPMN, pretože z tejto formulácie nie je zjavné aké predpoklady boli použité na výpočet RPMN a teda takéto znenie predpokladov nenapĺňa dikciu daného ustanovenia.

7. SMERNICA EURÓPSKEHO PARLAMENTU A RADY 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS jasne v článku V. ods. 1 písm. g) v zmysle ktorého: „V dostatočnom predstihu pred tým, ako sa spotrebiteľ zaviazal akoukoľvek zmluvou o úvere alebo ponukou, veriteľ a prípadne sprostredkovateľ úveru poskytnú spotrebiteľovi na základe podmienok úveru ponúkaných veriteľom, prípadne preferencií spotrebiteľa a informácií, ktoré spotrebiteľ poskytol, informácie potrebné na porovnanie rôznych ponúk, aby sa mohol s dobrou znalosťou veci rozhodnúť, či zmluvu o úvere uzavrie. Tieto informácie sa písomne alebo na inom trvalom nosiči poskytnú prostredníctvom tlačiva pre štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere uvedené v prílohe II. Požiadavky na veriteľa uvedené v tomto odseku a v článku 3 ods. 1 a 2 smernice 2002/65/ES, týkajúce sa poskytovania informácií, sa považujú za splnené, ak veriteľ poskytol štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere o ročnej percentuálnej miere nákladov a celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, znázornenej pomocou reprezentatívneho príkladu, v ktorom sa uvedú všetky predpoklady použité na výpočet tejto miery; ak spotrebiteľ oznámil veriteľovi jeden alebo viac prvkov svojho preferovaného úveru, ako napríklad dĺžku trvania zmluvy o úvere a celkovú výšku úveru, veriteľ tieto prvky zohľadní; ak zmluva o úvere stanovuje rozličné spôsoby čerpania úveru s rôznymi poplatkami alebo úrokovými sadzbami úveru a veriteľ používa predpoklad uvedený v prílohe I časti II písm. b), musí veriteľ uviesť, že iné mechanizmy čerpania pre tento typ zmluvy o úvere môžu viesť k vyššej ročnej percentuálnej miere nákladov.

8. Poukázala i na rozsudok Krajského súdu Prešov zo dňa 26.08.2019 sp. zn. 8Co/49/2019, ktorý uviedol nasledovný právny názor: „Ak zákon vyžaduje v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvádzať všetky predpoklady použité na výpočet RPMN je nepochybné, že do kategórie týchto predpokladov je potrebné zaradiť i matematický výpočet, na základe ktorého veriteľ dospel k určitej výške RPMN. Ako inak by spotrebiteľ mohol preveriť správnosť takéhoto výpočtu RPMN, ako jednej z podstatných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere umožňujúcej posúdiť výhodnosť úveru, čo nepochybne má zásadný vplyv na jeho rozhodnutie vstúpiť do úverového vzťahu s veriteľom. S nesprávne uvedenou RPMN v neprospech spotrebiteľa zákon č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy v ust. § 11 ods. 1 písm. d) spája následok v podobe bezúčinnosti a bezpoplatkovosti úveru.

9. Keďže v danej zmluve o úvere nie sú uvedené všetky predpoklady použité na výpočet RPMN prostredníctvom reprezentatívneho príkladu, v ktorom sa uvedú všetky predpoklady použité na výpočet tejto miery, zmluva o úvere neobsahuje ďalšiu povinnú náležitosť a preto je bezúčinná a bez poplatkov.

10. Z predloženého výpisu z účtu vyplýva, že dňa 08.07.2016 bol z účtu žalovaného stiahnutý poplatok vo výške 175 eur a zároveň dňa 08.07.2016 bola na účet žalovaného pripísaná suma vo výške 3.500 eur, keďže však zrejme v rovnakom okamihu bol aj stiahnutý poplatok, reálne sa účet žalovaného navýšil o 3.325 eur. S poukazom na uvedené žalovaný zastáva názor, že celková výška úveru, ktorá mu bola poskytnutá reálne predstavovala po odpočítaní poplatku sumu vo výške 3.325 eur.

11. Zmluva neobsahuje údaj o celkovej výške úveru podľa § 9 ods. 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a v zmluve je uvedená nesprávna RPMN v neprospech spotrebiteľa. Súdny dvor EÚ v rozsudku C - 377/14 vo veci Ernst Georg Radlinger, Helena Radlingerová proti FINWAY, a.s. ustálil výklad celkovej výšky úveru tak, že článok 3 písm. l) a článok 10 ods. 2 Smernice 2008/48 ako aj bod I. prílohy 1 tejto smernice sa majú vykladať v tom zmysle, že celková výška úveru a výška čerpania úveru označujú celkovú sumu, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi reálne vyplatené. Ak žalovaný na základe zmluvy o úvere reálne čerpal sumu

3.325 eur (žalovanému bol okamžite započítaný poplatok vo výške 175 eur), čo vyplýva z výpisu z účtu žalovaného, pričom v zmluve je uvedený nesprávny údaj 3.500 eur, má to rovnaké následky ako keby v zmluve údaj o celkovej výške úveru nebol uvedený vôbec. Táto nesprávna celková výška úveru má v konečnom dôsledku za následok, že v zmluve je uvedená nesprávna výška RPMN a to v neprospech spotrebiteľa, keďže výpočet RPMN závisí od celkovej výšky úveru.

12. Žalobca si skompenzoval 175-eurový poplatok už na úvod zmluvného vzťahu a takto ukrátil spotrebiteľa o skutočnú výšku dojednaného spotrebiteľského úveru. Ide o neprípustný postup v rozpore so záverom Súdneho dvora EU vo veci C-377/2014, ktorý vo výroku rozsudku v bode 3. výslovne uviedol, že článok 3 písm. l) a článok 10 ods. 2 smernice 2008/48/ ES ako aj bod I prílohy I tejto smernice sa majú vykladať v tom zmysle, že celková výška úveru a výška čerpania úveru označujú celkovú sumu, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi reálne vyplatené.

13. Uvedený následok má konzekvencie tak čo do údajov o ročnej percentuálnej miere nákladov, tak aj o úrokovej sadzbe a v konečnom dôsledku čo do výšky splátok. Všetky tri uvedené údaje totiž vychádzali z nesprávnej výšky spotrebiteľského úveru. Žalobca pri výpočte vyššie uvedených údajov vychádzal z istiny aká je uvedená v Zmluve, t. j. 10.000 eur a nie 9.500 eur, teda reálnej sumy, ktorá bola žalovanému zo strany žalobcu poskytnutá (C-377/2014). Vzhľadom na všetky tieto skutočnosti nemôže byť správny ani údaj o RPMN, ktorý má osobitný význam. Jeho nesprávne uvedenie je spájané s bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru, na čo súd prihlíada ex offio (uznesenie Súdneho dvora EÚ vo veci C-76/10).

14. Vyššie uvedené uviedol Krajský súd Prešov vo svojom rozsudku zo dňa 16.01.2019 sp. zn. 18Co/151/2018, Na základe uvedených skutočností žalovaný navrhuje, aby Krajský súd v zmysle § 390 písm. a) CSP sám rozhodol vo veci a to tak, že zaviazá žalovaného na úhradu dlžnej sumy, ktorá predstavuje rozdiel medzi istinou poskytnutého úveru vo výške 3.325 Eur a doteraz vykonanými úhradami a priznal žalovanému právo na náhradu trov odvolacieho konania podľa pomeru úspechu vo vyššie uvedenej právnej veci.

15. K odvolaniu žalovanej sa vyjadril žalobca. Uviedol, že navrhuje, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil. Námitky žalovaného v podanom odvolaní nie sú opodstatnené. Žalobca uvádza, že všetky predpoklady použité na výpočet RPMN v zmluve uvedené sú, a ide o nasledovné:

výška úveru, dátum prvej splátky, dátum poslednej splátky, termín splatnosti splátky, úroková sadzba, anuitná splátka, poplatok za poskytnutie úveru, dátum zmluvy.

16. Zákon nepožadoval a ani v súčasnosti nepožaduje, uvádzať v zmluve konkrétny matematický výpočet RPMN a nepožadoval ani predpoklady pre výpočet RPMN špeciálne v zmluve označovať, ako predpoklady pre výpočet RPMN. Zákon stanovuje, že sa majú tieto predpoklady v zmluve uviesť, čo banka, ako vyplýva z vyššie uvedeného, splnila. Zmyslom zákona nie je bezúčelný formalizmus alebo vynucovanie náležitosti zmluvy bez akéhokoľvek konkrétneho účelu. Účelom je dosiahnuť zrozumiteľnosť zmluvy pre spotrebiteľa, aby bol schopný posúdiť rozsah svojho záväzku, a má zato, že všetky náležitosti uvedené v zmluve boli dostatočné.

17. Poukázal i na uznesenie Krajského súdu v Nitre č. k. 6Co/237/2017-124 zo dňa 26.9.2018, v ktorom sa krajský súd nestotožnil s právnym posúdením súdu prvej inštancie, keď podľa názoru odvolacieho súdu zákon nepožaduje uvádzať v zmluve konkrétny matematický výpočet RPMN a ani nepožaduje predpoklady pre výpočet RPMN špeciálne v zmluve označovať ako predpoklady pre výpočet RPMN. Zákon stanovil, že tieto predpoklady sa majú v zmluve uviesť, čo žalobca v zmluve jednoznačne uviedol, keď uviedol, aká je výška RPMN ako aj priemerná RPMN ako aj celková čiastka, ktorú musí žalovaný uhradiť.

18. Žalobca poukazuje i na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove, č. k. 12CoCsp/3/2020 zo dňa 4.6.2020; Z prílohy č. 2 k ZoSÚ vyplýva, že predpoklady z ktorých je potrebné vychádzať pri výpočte RPMN sú: výška úveru, dátum prvej splátky, dátum poslednej splátky, termín splatnosti splátky, úroková sadzba, anuitná splátka, poplatok za poskytnutie úveru a dátum zmluvy. Z vykonaného dokazovania súdu prvej inštancie vyplýva, že v uzatvorenej zmluve o spotrebiteľskom úvere boli v zmysle prílohy zákona uvedené všetky údaje potrebné pre výpočet RPMN, a to: výška úveru 2.000,- Eur, dátum prvej

splátky 20.12.2012, dátum poslednej splátky 21.11.2022, termín splatnosti splátky mesačne v 20. deň kalendárneho mesiaca, úroková sadzba fixná do splatnosti 12,90% p. a., anuitná splátka vo výške 29,86 Eur, poplatok za poskytnutie úveru 0,- Eur (jednorazovo) a dátum uzatvorenia zmluvy 30.11.2012. Z uvedeného tak vyplýva, že v uzatvorenej zmluve boli uvedené všetky predpoklady potrebné pre výpočet RPMN, a tým pádom, že aj výpočet celkovej čiastky a RPMN bol správny.

19. K celkovej výške úveru, RPMN uviedol, že žalovanému bol na základe úverovej zmluvy poskytnutý úver vo výške 3.500 eur, čo žalobca preukázal Výpisom z osobného účtu žalovaného za mesiac 7/2016, ktorý jednoznačne preukazuje, že žalobca poskytol žalovanému úver vo výške 3.500 eur, t.j. finančné prostriedky boli žalovanému poskytnuté v rovnakej výške ako je celková výška úveru vyjadrená v zmluve. Spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov len vtedy, ak zmluva o úvere neobsahuje určitú náležitosť stanovenú zákonom. V tomto prípade však zmluva obsahuje všetky náležitosti. Na základe uvedeného tak zmluva obsahuje správnu výšku úveru a aj správnu výšku RPMN, a teda úver nie je možné považovať za bezúročný a bez poplatkov.

20. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), po oboznámení sa s obsahom celého spisu dospel k záveru, že odvolanie žalovanej je dôvodné.

21. Predmetom nároku žalobcu bolo zaplatenie istiny 3.009,03 eur, úroku 147,55 eur, úroku z omeškania 1,63 eur, nezaplateného poplatku za poistenie vo výške 2,96 eur, úrok z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatennej istiny 3.009,03 eur a nezaplatených úrokov 147,55 eur od 26.07.2018 do zaplatenia, úrok vo výške 13,90 % ročne z nezaplatennej istiny 3.009,03 eur od 26.07.2018 do zaplatenia. Žalobca sa nároku na zaplatenie dlhu domáhal zo záväzkového vzťahu, z úverovej zmluvy č. 325249 uzavretej medzi žalobcom a žalovanou dňa 08.07.2016, na základe ktorej poskytol žalobca žalovanej peňažné prostriedky vo výške 3.500 eur.

22. Súd prvej inštancie svojím v poradí prvým rozsudkom žalobe čiastočne vyhovel a zaviazal žalovanú na zaplatenie istiny 3.161,17 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3.009,03 eur od 26.07.2018 do zaplatenia, a vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Na základe odvolania žalovanej, ktorá napadla iba výrok I. rozsudku, bol rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zrušený a vrátený na ďalšie konanie.

23. V poradí druhým rozsudkom súd prvej inštancie žalovanú zaviazal zaplatiť žalobcovi 3 161,17 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3.009,03 eur od 26.7.2018 do zaplatenia. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu, vychádzajúc z odvolacej argumentácie uplatnenej žalovanou, bolo posúdiť správnosť skutkových a právnych záverov súdu prvej inštancie vedúcich k vyhovaniu v časti uplatneného návrhu.

24. Žalovaná v odvolaní namietala to, že úver považuje za bezúročný a bezpoplatkový z dôvodu, že zmluva o úvere neobsahuje náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) a g) zák. č. 129/2010 Z. z., keďže neobsahuje všetky predpoklady použité na výpočet RPMN, správnu RPMN a celkovú výšku úveru.

25. V danej veci bola medzi žalobcom a žalovanou uzatvorená úverová zmluva dňa 08.07.2016, na základe ktorej bol žalovanej poskytnutý úver vo výške 3.500 eur. Úver sa žalovaná zaviazala zaplatiť v mesačných anuitných splátkach v počte 96 po 60,60 eur pri dojednanej úrokovej sadzbe 13,90 %, p. a. ZoSÚ vyžaduje, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere spĺňala prísne obsahové náležitosti. Cieľom takejto právnej úpravy je ochrana spotrebiteľa ako slabšej strany záväzkovo-právneho vzťahu zo spotrebiteľského úveru.

26. Pokiaľ ide o odvolaciu námietku žalovanej v tom, že zmluva o úvere neobsahuje predpoklady použité na výpočet RPMN prostredníctvom reprezentatívneho príkladu tu odvolací súd poukazuje na názor vyslovený v rozhodnutí NS SR 7 Cdo 183/2020, kde dovolací súd udáva, že zastáva názor, že zo znenia § 9 ods. 2 písm. j/ zákona č. 129/2010 Z. z. (tu § 9 ods. 2 písm. k)) nevyplýva povinnosť veriteľa uviesť v zmluve konkrétny matematický výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov, pričom zákon nepožaduje ani predpoklady pre výpočet RPMN špeciálne v zmluve označovať ako predpoklady pre výpočet RPMN. Takúto požiadavku pritom nie je možné vyvodiť gramatickým (jazykovým) ani teleologickým (účelovým) výkladom daného zákonného ustanovenia. V posudzovanom prípade zákon o spotrebiteľských úveroch výslovne neuvádza uviesť v zmluve i matematický výpočet výšky ročnej percentuálnej miery nákladov, ako to vyplýva z dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu. Pokiaľ by takúto požiadavku mal zákonodarca v úmysle, nič mu nebránilo uviesť ju v danej právnej norme. Zákonodarca pritom formulačne jednoznačne požaduje, aby boli v zmluve uvedené len predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov, pričom pod predpokladmi nie je možné rozumieť uvedenie vzorca výpočtu, ktorý (vzorec) je len jeden, navyše spotrebiteľovi prístupný priamo v zákone, v jeho prílohe č. 2.

27. Pri údají o RPMN v súlade s citovaným § 9 ods. 2 písm. g) sa musia uviesť všetky predpoklady použité na jeho výpočet, teda nestačí len uvedenie jej výšky. Ak by zmluva tento údaj obsahovala, nebolo by možné, aby pri zadaní rovnakých údajov vychádzali pri matematickom prepočte RPMN rôzne výsledky. Zákonodarca jasne stanovil, že nepostačuje uvedenie len výšky RPMN, ale v zmluve je potrebné uviesť aj všetky predpoklady, ktoré boli použité pre výpočet RPMN. Ďalej odvolací súd poukazuje v tejto súvislosti na to, že obligatórnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere je uvedenie predpokladov použitých pre výpočet RPMN aj podľa transponovanej smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.04.2008, a to v článku 10 odsek 2 písm. g): „Zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza: ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané v čase uzavretia zmluvy o úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto miery“. V danom prípade odvolací súd má za to, že zmluva obsahuje predpoklady použité pre výpočet RPMN ako sú výška úveru, dátum prvej splátky, dátum poslednej splátky, termín splatnosti splátky, úroková sadzba, anuitná splátka, poplatok za poskytnutie úveru, dátum zmluvy. Táto odvolacia námietka žalovanej bola preto nedôvodná.

28. Ďalšia odvolacia námietka žalovanej spočívala v tom, že v zmluve nebola uvedená celková výška úveru vzhľadom k tomu, že reálne poskytnutý úver predstavoval po odpočítaní poplatku sumu vo výške 3.325 eur.

29. Podľa § 9 ods. 2 písm. g) zák. č. 129/2010 Z. z., Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka 18) musí obsahovať celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie. Zákon o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z. z. stanovil podstatné náležitosti zmlúv o spotrebiteľských úveroch v záujme ochrany práv spotrebiteľov ako slabšej strany záväzkového vzťahu. Všetky subjekty, vrátane bánk (nebankové spoločností), boli povinné znenie zákona rešpektovať a v zmluvách, na ktoré sa zákon vzťahoval, bolo ich povinnosťou uvádzať zákonom stanovené údaje.

30. Odvolací súd sa plne stotožnil so záverom žalovanej, že zmluva neobsahovala údaj o celkovej výške úveru v súlade s citovaným § 9 ods. 2 písm. g) zák. č. 129/2010 Z. z. Žalobca dôvodí tým, že v tomto prípade zmluva obsahuje všetky náležitosti, nakoľko žalovanej bol poskytnutý úver vo výške ako je uvedené v zmluve o úvere a vyplýva to z výpisu z účtu žalovanej. Z vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie vyplýva, že dňa 08.07.2016 si žalobca strhol poplatok vo výške 175 eur a až následne toho istého dňa bola na účet pripísaná suma vo výške 3.500 eur, ktorá zodpovedá výške úveru uvedenému v zmluve o úvere. Takéto konanie žalobcu však možno hodnotiť ako konanie v rozpore s ust. § 3 ods. 1 OZ a je možné konštatovať, že pokiaľ žalobca ako veriteľ síce pripísal na účet žalovanej sumu 3.500 eur, avšak ešte predtým si strhol poplatok, nebol poskytnutý úver v takej výške, ako bolo dohodnuté v zmluve úvere.

31. Odvolací súd nespochybňuje právny nárok žalobcu na poplatok za poskytnutie úveru a ani jeho výšku a teda primeranosť, avšak pokiaľ z úveru 3.500 eur bol hneď odpočítaný poplatok 175 eur, reálne bol poskytnutý úver iba v sume 3.325 eur.

32. Za týchto okolností potom nie je možné tvrdiť o splnení všetkých zákonom stanovených podmienok, keď reálne úver (jeho výška) nezodpovedá dohodnutej výške. Súd poukazuje aj na rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 26Co/95/2018-168 zo dňa 15.05.2019, v ktorom odvolací súd uviedol právny názor, s ktorým sa tunajší súd stotožňuje, a síce že „ustanovením § 9 ods. 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z. z. bolo do právneho poriadku Slovenskej republiky prevzaté ustanovenie čl. 10 ods. 2 písm. d) smernice 2008/48/ES. Tieto ustanovenia smernice boli predmetom výkladu Súdneho dvora EÚ, ktorý vo svojom rozsudku z 21. apríla 2016 vo veci C-377/14, Kurt Georg Radlinger a Helena Radlingerová proti Finway, a.s., vyslovil, že čl. 10 ods. 2 písm. d) smernice 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere sa má vykladať „v tom zmysle, že... výška čerpania úveru označujú celkovú sumu, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi reálne vyplatené“. Predmetom posúdenia Súdneho dvora Európskej únie v danom rozsudku bola situácia, že manželom Radlingerovým bol poskytnutý úver v určitej výške, no veriteľ si už v okamihu jeho poskytnutia oproti tomuto úveru započítal nárok na poplatok za poskytnutie úveru (porov. ods. 82 rozsudku). Z citovaného rozsudku teda možno vyvodiť, že pod pojmom „celková výška úveru“ v čl. 10 ods. 2 písm. d) smernice 2008/48/ES nemožno rozumieť sumu dohodnutú ako suma úveru alebo úverový limit v zmluve o úvere, ale sumu, ktorá bola reálne daná spotrebiteľovi k dispozícii na ten účel, na ktorý sa zmluva uzatvára. Tým samozrejme nie je vylúčené, že napr. v zmluve môže byť ako suma úveru dohodnutá určitá suma, z ktorej dlžník dostane k dispozícii len časť, po zrážkach (započítaní) poplatkov účtovaných zo strany veriteľa, ba dokonca to nevylučuje ani to, aby sa z takejto dohodnutej sumy vychádzalo pri úročení. Zmluva však potom zároveň musí podľa § 9 ods. 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z. z. obsahovať aj celkovú výšku úveru v zmysle, v akom ju definuje cit. rozsudok Súdneho dvora. V prerokúvanej veci zo zisteného skutkového stavu vyplýva, že zmluva o spotrebiteľskom úvere č. ...214102 - pôžička síce uvádza ako výšku úveru sumu 11.000 €, z tejto sumy sa však v okamihu jeho poskytnutia žalovanému ako spotrebiteľovi odpočítal poplatok za poskytnutie úveru dohodnutý v zmluve na 330 €. V dôsledku toho bolo žalovanému reálne daných k dispozícii len 10.670 €, z čoho prevažná časť bola použitá na úhradu jeho iného záväzku v Slovenskej sporiteľni, a.s. To, že spotrebiteľovi je reálne daná k dispozícii len táto nižšia suma, však zmluva v prerokúvanej veci nikde neuvádza. Neuvedenie tohto údaju však podľa už cit. § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. spôsobuje, že úver je bezúročný a bez poplatkov.“

33. Následne potom sú dôvodné pochybnosti aj o výške RPMN v zmluve, keďže celková výška úveru má vplyv i na výšku RPMN. Pokiaľ do výpočtu RPMN bol nesprávne zahrnutý údaj o celkovej výške úveru, keď do nej bola zahrnutá aj suma, ktorú si žalobca od žalovanej ihneď zúčtoval, čo spôsobuje podhodnotenie skutočnej RPMN, hodnota RPMN vychádzajúca z takto nesprávne určenej položky je potom nesprávne určená.

34. Tieto skutočnosti potom spôsobujú bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) a d) ZoSÚ.

35. Z vykonaného dokazovania mal odvolací súd preukázané, že pokiaľ reálne žalovaná obdržala od žalobcu úver vo výške 3.325 eur a žalobcovi na úvere zaplatila sumu celkom 1.303,68 eur (ktorá nebola popretá ani jednou zo strán), je povinná zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 2.021,32 eur (3.325 eur - 1.303,68 eur) a s ohľadom na ďalšie skutočnosti, spolu s úrokom z omeškania z tejto sumy od 26.07.2018 do zaplatenia.

36. S poukazom na vyššie uvedené iné právne posúdenie, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti s použitím § 388 CSP zmenil tak ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

37. Vzhľadom na to, že odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku vo veci samej v napadnutej časti zmenil, je v zmysle citovaného ustanovenia § 396 ods. 2 Civilného sporového poriadku povinný rozhodnúť aj o nároku na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie.

38. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania podľa § 255 ods. 2 CSP má nárok na náhradu trov konania tá strana sporu, ktorá je vo väčšej miere úspešnejšia a veľkosť jej úspechu v percentách predstavuje rozdiel medzi trovami konania úspešnejšej strany a neúspešnejšej strany, aby sa mohlo o náhrade trov konania rozhodnúť jedným výrokom. Ak mala teda strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov buď pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. Žalobca svoju žalobou požadoval zaplatenie sumy istiny 3.009,03 eur + poplatky z poistenie 2,96 + úroky

147,55 eur + úroky z omeškania 1,63 eur (do zosplatnenia) + úrok 13,9 % ročne zo sumy 3.009,03 eur k 13. 07. 2021, to je 1.242,16 eur (za 1083 dní omeškania zo sumy 3.009,03 eur od 26.07.2018 do 13.07.2021) + úroky z omeškania 5 % ročne k 13.07.2021 vo výške 446,82 eur (z istiny 3.009,03 eur od 26.07.2018 do 13.07.2021 za 1083 dní omeškania) + úroky z omeškania 5 % ročne k 13.07.2021 vo výške 21,91 eur (z istiny 147,55 eur od 26.07.2018 do 13.07.2021 za 1083 dní omeškania), spolu tak 4.872,06 eur, pričom mu súd priznal sumu 2.321,47 (istina 2.021,32 eur + úroky z omeškania 5 % ročne od 26.07.2018 vyčíslené do 13.07.2021). Výpočet úspechu žalobcu je potom 2.321.47 eur / 4.872,06 eur x 100, t. j. 47,65 %. Žalobca bol v konaní úspešný vo výške 47,65 % a neúspešný vo výške 52,35 % (čo predstavuje úspech žalovanej). Po pomernom rozdelení trov konania, t. j. po odpočítaní úspechu a neúspechu žalobcu, potom súd dospel k záveru, že žalovanej patrí náhrada trov konania vo výške 4,70 %, o ktorých v zmysle § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP musel aj bez návrhu rozhodnúť odvolací súd, keďže týmto rozhodnutím sa predmetné konanie končí. Nakoľko žalovaná bola úspešná iba v pomerne nepatrnej výške, odvolací súd rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania (prvoinštančného i odvolacieho).

39. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).